

XLIV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Ægteffabs Stiftelse.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 20de Mai 1882.)

Udvalget er enigt om, at de Ulemper, der f. Ex. jævnlig har vist sig ved Frastiltes Bielse, baade fra Statens og fra Kirkens Synspunkt nødvendiggjør en Ændring i den nuværende Ægteffabslovgivning, saa kirkelig Bielse ikke længer bliver den eneste Form, hvorunder Folketirkens Medlemmer kunne slutte et retsgyldigt Ægteffab. Men medens et enkelt Medlem af Udvalget (Dahl) i saa Henseende anser det for tilstrækkeligt at tillade de af Folketirkens Medlemmer, som maatte ønske det, at afslutte deres Ægteffab under en borgerlig Form, maa det øvrige Udvalg erklære sig enigt i det foreliggende Forslags Grundtanke, hvorefter den Handling, der giver Ægteffabet dets borgerlige Gyldighed, bliver ens for alle Statens Borgere, og det ganske overlades til dem selv, hvorvidt de derefter ønske Kirkens Betsignelse over deres Ægteffab.

Som Forholdet nu er, foregaar der ved den folketirkelige Bielse to forskellige Ting: Paa den ene Side modtager Ægteffabet sin borgerlige Gyldighed ved at indgaaes for Præsten i hans Egenstabs af Statens Embedsmand, der har at paase, at de Betingelser ere opfyldte, som Statens Love stiller, og paa den anden Side lyser Præsten i sin Egenstabs af Kirkens Tjener den kirkelige Betsignelse derover og erklærer det for et ret Ægteffab ikke blot for Mennesker, men ogsaa for Gud. Men da begge disse Handlinger ere sammenfattede til een, bliver den kirkelige Side deraf ligesaa tvungen, som den borgerlige er og nødvendig maa være, og da dette ikke er stemmende med vor Lovgivnings hele øvrige Udøvelse, hvorunder det (f. Ex. med Hensyn til Daab og Nadver) er erkendt, at Staten heller ikke overfor Folketirkens Medlemmer er berettiget til at paapbde en kirkelig Betsignelse, vil det derfor være naturligt

at stille de to Handlinger ad, saa den borgerlige ligesom hidtil bliver tvungen, medens den kirkelige bliver frivillig. Man har ganske vist indvendt, at der vilde øves en vis Tvang mod Folketirkens Medlemmer, hvis de Alle skulde stifte deres Ægteffab under borgerlige Former, og at de først vilde blive fuldstændig frit stillede, naar man gav dem Lov til at vælge mellem kirkelig og borgerlig Bielse; men selv affet fra det for Folkets Betsindstthed Bidslebende, der kunde ligge i ved den kirkelige Bielse at bevare Sammenblandingen af to saa forskellige Ting som Kirkens Betsignelse over Ægteffabet og Statens Anerkjendelse af dets Rettsgyldighed, turde denne Betragtning desuden i det Betsindsttheds herved paa en Misforstaaelse. Thi enten den borgerlige Side af Ægteffabets Afslutning bestaar som en Handling for sig selv, eller den er sammenfattet med den kirkelige, er den i Betsindsttheden lige tvungen, og der lægges altsaa slet ingen ny Tvang paa Folketirkens Medlemmer ved at afstille de to Handlinger. Kun bliver det derved fuldstændig klart, at den kirkelige Bielse er en frivillig Sag, som Ingen behøver at søge, medmindre han føler Trang dertil, medens Forholdet, naar man stiller en rent borgerlig og en borgerlig-kirkelig Form for Ægteffabets Indgaaelse ved Siden af hinanden til frit Valg, efter al Sandsynlighed vil blive opfattet saaledes af Folket, at den rent borgerlige Form er en ringere og mindre betydningsfuld, som nærmest kun er bestemt for dem, der er i bevidst Modsetning til Folketirken, eller som agter at indgaa et Ægteffab, hvorimod der kan reises grundede Indvendinger fra kirkelig Side. Men det kan Staten umulig være tjent med, da den maa kræve den fulde Ægtelse for et borgerlig afsluttet Ægteffab. Og hvad endelig de Betsindsttheder angaar, som hidtil — ved